

POMLADNI SPEV

Severin Šali

Večer te objemlje, studenec svetlobe usiha,
Zemlja ti rodna, Zemlja ljubljena moja!
S tvojih polj sapa me preletela je tiha,
tvoje vode drhtijo v utripih zvezdnega soja.
Mesec vzcvetel je, začaral gore in globeli,
griči pod mano so bele meglice razpeli,
da spijo v zavetju ko plahe ovčice na paši...
Pomlad je! Zdaj viri krvi in sokov se budijo,
vsi grmi že tlijo in popje je v cvetu,
zdaj globlje oči se potapljajo v svetu;
Zemlja, jaz pojem: pomlad je v deželi tej naši!

O, Zemlja, pomlad je! Že vrbe potoke zlatijo
in sonce ogreba nas z zlato kopačo
in lastovka vrača se v pesem domačo
in čiste daljave nam sanje iskrijo...

Kakor dekletu zapel bi ti pesem ljubezni,
Zemlja ti rodna, Zemlja ljubljena moja!
Pesem bučečo, ki poje vihar jo nad brezni,
pesem poljubov, himno strasti in opoja,
in pesem, ki sonce jo trosi na polje,
in pesem, ki v cvetu rodi jo skalovje,
in pesem, ki srca jo naša zorijo.
Saj moja si, Zemlja ti rodna, jaz tvoj
in ognjišče eno imava; naj grem kamor koli,
pogled me tvoj išče, kot moje oči
te zro vsepovsodi. Bližine
so v srcu, so v misli. Spomine
iste imava. Ti prst si, jaz sem drevo,
korenine mi s sokom napajaš. Od tvoje jasnine
je v meni svetlo. Te jemljem, čista ostajaš
ko ta pomlad, ta večer, ko te sanje,
ki se objeta pogrezava vanje...

O, Zemlja, zapojva! Zdaj trte brstijo,
stvari so nemirne ko ptička, ko gnezdo si vije;
telo pomlajeno v lepoti in strasti ti sije,

po kruhu, po sadju, po grozdju
ti brazde odprte dišijo,
vsa si v zelenju ko pastirica na paši.
Čuj — piščalke v grmovju pojo,
čuj — potoki iz nedri ti vro,
čuj — glasovi se v pesem tko:
Pomlad, pomlad spet v deželi je naši!...

LJUBEZEN

Severin Šali

Zeli mi naberi bajnih,
trav gorskih košenic;
poišči draguljev trajnih
v objemu temnih krnic.

V osrčju sijoče samote
naj z njimi se zablestim;
omamljen čiste lepote
sozvočje stvari ulovim.

Nova mi Zemlja odpeva,
daljave gubijo obris;
iz čistega vira odseva
tvoj lik, legendarni Narcis.

Lepote sveta so bajne —
kakor bi gledal jih v snu;
iskrijo se vame, ko v tajne
zapredam v zvenečem se dnu.

Obzorja, krajine osvajam,
v svetovja razširjam roke;
brst rodnih sem tal in postajam
spev, glas in utrip te zemljé.